

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 621/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељане Милетић, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 05.11.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж2 2262/19 од 24.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељане Милетић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 05.11.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж2 2262/19 од 24.02.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку у вези члана 5. Кривичног законика, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 05.11.2019. године потврђена је оптужница Вишег јавног тужилаштва у Београду КТО.бр.332/19 од 20.06.2019. године.

Решењем Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 15.11.2019. године исправљено је решење Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 05.11.2019. године и то у поуци о правном леку, тако што уместо „Против овог решења жалбу може изјавити тужилац Апелационом суду у Београду у року од 3 (три) дана од дана пријема преписа решења, а преко овог суда“, треба да стоји „Против овог решења жалбу може изјавити окривљени Апелационом суду у Београду у року од 3 (три) дана од дана пријема преписа решења, а преко овог суда“.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 2262/19 од 24.02.2020. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката

Милана Зиндовића и окривљеног ББ и његовог браниоца - адвоката Косте Крчадинца, а које су изјављене против решења Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 05.11.2019. године које је исправљено решењем Вишег суда у Београду К.бр.178/17, Кв.бр.1948/19 од 15.11.2019.године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Жељана Милетић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине решења нижестепених судова и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду или да преиначи нижестепена решења у смислу навода из захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да како је у оптужници Вишег јавног тужиоца у Београду КТО.бр.332/19 од 20.06.2019. године наведено да је окривљени АА у својству службеног лица - стечајног управника „ВВ“ д.д. у стечају искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења прибавио предузећу „ГГ“ д.о.о. из ... имовинску корист у износу од 271.445.789,00 динара, дакле како је у конкретном случају имовинска корист прибављена правном лицу и како је при томе као време извршења кривичног дела одређен период „од септембра 2004. године до фебруара 2005. године“, а у ком периоду је на снази био Кривични закон Републике Србије („Службени гласник СРС“, број 26/77 ... 21/90 и „Службени гласник РС“, број 16/19 ... 67/2003), то су, полазећи од временског важења кривичног законодавства, нижестепени судови морали правилном применом одредбе члана 5. КЗ на окривљеног применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, а не како су то они учинили, касније донети Кривични законик и његове измене којима се шири круг лица којима се прибавља имовинска корист, обзиром да касније донети кривични закон није блажи по окривљеног, већ је по ставу браниоца блажи раније важећи кривични закон. Ово са разлога јер кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ које је окривљеном оптужницом стављено на терет, иако има мањи минимум запређене казне од кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 3. у вези става 1. КЗ РС које је постојало у време извршења кривичног дела, по ставу браниоца није блаже по окривљеног, обзиром да кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 1. КЗ РС постоји искључиво онда када је службено лице прибавило имовинску корист физичком лицу (себи или другом), а не и правном лицу (што је овде случај), а радња извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ се према изменама Кривичног законика

објављеним у „Службеном гласнику РС“, број 72/09 односи и на службено лице које је имовинску корист, поред физичком лицу, прибавило и правном лицу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, супротно наводима браниоца окривљеног, нижестепени судови нису приликом доношења побијаних правноснажних решења повредили одредбе члана 5. КЗ везане за временско важење кривичног законодавства. Ово са разлога јер одговор на правно питање који ће кривични закон као блажи бити примењен на учиниоца кривичног дела, у конкретном случају на окривљеног АА, не може дати суд у овој фази поступка, већ ће оцену који се кривични закон као блажи у смислу одредбе члана 5. КЗ (одредба материјалноправне природе) има применити на окривљеног и то да ли закон који је важио у време извршења кривичног дела или неки од касније донетих закона, дати суд доношењем мериторне одлуке у овој кривичноправној ствари. Ово посебно имајући у виду да оцена суда који је кривични закон блажи по учиниоца зависи од више околности, између осталог и од утврђеног времена извршења кривичног дела, а коју битну околност ће суд утврдити тек након детаљне анализе доказа која ће бити предмет оцене суда на главном претресу у контрадикторном поступку.

Стога неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац непостојање, по њему, у радњама окривљеног АА елемената кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ, суштински образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а све везано за став браниоца да окривљени у конкретном случају нема својство службеног лица, јер стечајни управник у време извршења кривичног дела није имао својство службеног лица, те да је због тога по мишљењу браниоца суд морао утврдити да нема места оптужби против окривљеног за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених решења, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости истиче и да је окривљеном повређено право на одбрану предвиђено одредбом члана 68. ЗКП, јер му никада није пружена прилика да се изјасни о свим чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе у своју корист, посебно имајући у виду да је оптужницом јавног тужиоца потпуно измењена радња извршења која је окривљеном стављена на терет у односу на захтев и решење о спровођењу истраге. Осим тога, у образложењу захтева се наводи и да нижестепени судови нису навели јасне, довољне и разумљиве разлоге на којима заснивају своју одлуку, као и да се другостепени суд ниједном речју није осврнуо на жалбене наводе окривљеног и његовог браниоца везано за повреде кривичног закона учињене у првостепеном решењу, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног нижестепена решења побија и због повреда одредаба чланова 68. и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељане Милетић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић